

Arrest

nr. 339 457 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van het voormeld minderjarige kind, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 maart 2022 België binnen en verzoeken op 9 maart 2022 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van hen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arresten met nrs. 282 702 en 282 709 van 5 januari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.1.2. Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt op 9 november 2022 besloten dat de verzoeken zullen worden behandeld door de Belgische overheid. Op 23 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van verzoekende partijen een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arresten met nrs. 304 929 en 304 930 van 16 april 2024 weigert de Raad verzoekende partijen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest met nr. 339 455 van 14 januari 2026 van de Raad worden de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.3. Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ook ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige zoon een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/03/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/04/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/03/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft 1 minderjarig kind in België. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met haar echtgenoot (wettelijk gehuwd) en hun minderjarig kind. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart medische problemen te hebben. Betrokkene brengt bij DVZ echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Betrokkene legde bij het CGVS een medisch attest (gedateerd op 29/07/2016) neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende op 23/06/2023 een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 17/05/2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging (als algemeen beginsel van het Unierecht), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, is als volgt onderbouwd:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zouden zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. De verzoekende partij had in het bijzonder kunnen wijzen op de specifieke situatie van de minderjarige kinderen.

De minderjarige G. (...) werd geboren op (...) 2019 te Bayeux (Frankrijk). Hij verbleef nooit eerder in Georgië. Hij werd geboren in Frankrijk en groeide verder op in België.

Zij ouders vertrokken op 16 februari 2018 samen vanuit Georgië naar Frankrijk toe en dienden er in 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat verzoek werd in 2020 verworpen maar de toenmalige coronamaatregelen zorgden ervoor dat zij niet onmiddellijk werden uitgewezen, waardoor het gezin tot hun aankomst in België op 8 maart 2022 in Frankrijk verbleven.

Het gezin had de gelegenheid om op 9 maart 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat het gezin zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat het gezin zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht het gezin onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekers zijn hiertoe niet zelf in staat. Verzoekers werden hierom opgevangen door Fedasil in het opvangcentrum te Lommel (te 3920 Lommel, Luikersesteenweg 313). Verzoekers, waaronder ook de minderjarige G. (...), verblijven hier sindsdien.

De minderjarige G. (...) verbleef derhalve in Frankrijk en groeide nadien, binnen een vaste omgeving in Lomme, verder op. Sedert 1 september 2022 is hij ingeschreven in de Stedelijke Basisschool (...) (gelegen te

3920 Lommel, (...)). Hij loopt momenteel school in de tweede kleuterklas (stuk 3 en 4). Hij verbleef nooit eerder in Georgië.

De bestreden beslissing heeft dan ook als gevolg dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De bestreden beslissing heeft dan ook een verregaande impact op de minderjarige door zijn specifieke situatie waardoor hij nooit eerder in Georgië verbleef en het onderwijs dat hij volgt, hetgeen de verzoekende partij kon toelichten indien hij zou gehoord zijn voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder is immers gehouden om met de concrete, primaire belangen van de minderjarige G. (...) rekening te houden (zie ook verder hieronder), terwijl de gemachtigde zich thans in de bestreden beslissing slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het "hoger belang van het kind", zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor de minderjarige G. (...) indien hij op dermate korte tijd worden weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waarin hij geïntegreerd is.

De verzoekende partij werd dan ook niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. De verzoekende partij behoort tot een gezin met een minderjarig kind. Zij beschikken allen over de nationaliteit van Georgië, maar zij verlieten dit land reeds op 18 februari 2018 (meer dan zes jaar geleden).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen te verhuizen, na hun verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht worden de nationaliteit te bezitten (Georgië).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"(...)."

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Georgië ("nationaliteit: Georgië") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

5. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en

onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

6. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met een minderjarig kind.

De minderjarige G. (...) werd geboren op (...) 2019 te Bayeux (Frankrijk). Hij verbleef nooit eerder in Georgië. Hij werd geboren in Frankrijk en groeide verder op in België.

Zijn ouders vertrokken op 16 februari 2018 samen vanuit Georgië naar Frankrijk toe en dienden er in 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Dat verzoek werd in 2020 verworpen maar de toenmalige coronamaatregelen zorgden ervoor dat zij niet onmiddellijk werden uitgewezen, waardoor het gezin tot hun aankomst in België op 8 maart 2022 in Frankrijk verbleven.

Het gezin had de gelegenheid om op 9 maart 2022 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nadat het gezin zich eerder reeds had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat het gezin zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht het gezin onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekers zijn hiertoe niet zelf in staat. Verzoekers werden hierom opgevangen door Fedasil in het opvangcentrum te Lommel (te 3920 Lommel, Luikersesteenweg 313). Verzoekers, waaronder ook de minderjarige G. (...), verblijven hier sindsdien.

De minderjarige G. (...) verbleef derhalve in Frankrijk en groeide nadien, binnen een vaste omgeving in Lommel, verder op. Sedert 1 september 2022 is hij ingeschreven in de Stedelijke Basisschool (...) (gelegen te 3920 Lommel, (...)). Hij loopt momenteel school in de tweede kleuterklas (stuk 3 en 4). Hij verbleef nooit eerder in Georgië.

De bestreden beslissing heeft dan ook als gevolg dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De bestreden beslissing heeft dan ook een verregaande impact op de minderjarige door zijn specifieke situatie waardoor hij nooit eerder in Georgië verbleef en het onderwijs dat hij volgt, hetgeen de verzoekende partij kon toelichten indien hij zou gehoord zijn voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder is immers gehouden om met de concrete, primaire belangen van de minderjarige G. (...) rekening te houden (zie ook verder hieronder), terwijl de gemachtigde zich thans in de bestreden beslissing slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het “hoger belang van het kind”, zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor de minderjarige G. (...) indien hij op dermate korte tijd worden weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waarin hij geïntegreerd is.

Bovendien kan niet worden gesteld dat de minderjarige verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie en dat hij moet weten wat de precaire aard was van zijn verblijfssituatie in België. De minderjarige is temeer volledig afhankelijk van zijn ouders.

De bestreden beslissing vormt om deze redenen en gelet op de motieven in de bestreden beslissing, een ongeoorloofde inbreuk op de primaire belangen van de minderjarige.

Met de primaire belangen van de minderjarige werd niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De minderjarige vormt nochtans een kwetsbaar persoon.

Gelet op wat de minderjarige G. (...) in zijn jonge leven reeds meemaakte, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een “modaal” kind.

Bij de beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, moet bijzondere aandacht worden besteed aan de toestand van de minderjarige kinderen en de impact die deze beslissing op hen heeft. Naast artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat de bestreden beslissing in lijn met het Verdrag moet zijn én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft – zoals hierboven uiteengezet – echter als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject en de medische begeleiding die zij verkrijgen niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen transfer vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de alleenstaande moeder van de minderjarige kinderen verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen¹.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige.

Het gezin is door de zeer lange duurtijd dat zij Georgië hebben verlaten, meer dan 6 jaar geleden, vervreemd geraakt van hun land van herkomst. Zij verlieten Georgië op 16 februari 2018 en verbleven sindsdien in Frankrijk en België.

Bij een terugkeer naar Georgië vreest het gezin derhalve dat zij niet langer kunnen beschikken over de nodige financiële middelen. Het gezin zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Georgië. Het gezin is, temeer, vervreemd geraakt van hun land van herkomst. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Georgië (sinds het gezin het land verliet op 16 februari 2018) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin het gezin verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van het gezin, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, 3, 6, 28 EN 29 IVRK, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een schoolattest (stuk 3) en schooldocumenten en een foto (stuk 4) gevoegd.

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoekster, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in het raam van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming werd gehoord. Zij had met name op 15 februari 2023 (van 15u41 tot 16u57) een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en had hierbij de mogelijkheid om haar gezinssituatie te

verduidelijken en uiteen te zetten om welke redenen zij meende niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekende partijen houden in het eerste middelonderdeel voor dat verzoekster nog bijkomend had moeten worden gehoord en wijzen er in dit verband op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij lichten toe dat indien zij daadwerkelijk zouden zijn gehoord, zij nog hadden kunnen wijzen op de specifieke situatie van de minderjarige kinderen, en benadrukken dat hun minderjarige zoon G. in Frankrijk werd geboren en verder opgroeide in België, waar hij momenteel school loopt in de tweede kleuterklas. Volgens hen heeft de bestreden beslissing een verregaande impact op hun minderjarige zoon doordat hij nooit in Georgië verbleef en door het onderwijs dat hij hier volgt. Zij hekelen dat verwerende partij zich slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het hoger belang van het kind, zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor hun minderjarige zoon *“indien hij op dermate korte tijd worden weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waarin hij geïntegreerd is”*.

Met deze uiteenzetting tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat zij verwerende partij nog echt relevante en specifieke inlichtingen hadden kunnen verstrekken waarvan deze nog geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing en die haar ervan hadden kunnen weerhouden om deze beslissing te nemen. Verwerende partij had, gezien het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, kennis van het gegeven dat de zoon van verzoekster in Frankrijk geboren is. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de zoon van verzoekende partijen momenteel in België naar school gaat.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat, indien zij nog de mogelijkheid hadden gekregen om meer concrete toelichtingen omtrent het onderwijs en de integratie van hun minderjarige zoon mee te delen, de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk gesteld – en dit is geenszins kennelijk onredelijk – dat het in het belang van het kind is *“om bij de ouders te blijven”*, die allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij heeft hiermee aangegeven dat zij hoe dan ook de gezinseenheid wenst te laten primeren. Bovendien heeft zij toegelicht waarom het loutere feit dat het kind momenteel schoolgaande is niet automatisch recht op verblijf geeft en aangegeven dat verzoekster gebruik kan maken van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te vragen *“met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar”*. Door in hun verzoekschrift louter in zeer algemene termen aan te geven dat hun kind in België naar school gaat en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet, zonder verdere toelichting of precisering over de specifieke situatie of eventuele bijzondere noden van hun zoon, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij bij een nieuw gehoor bijkomende informatie over de scholing en integratie van hun kind konden verstrekken die verwerende partij er kon van weerhouden om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, indien zij nog bijkomend zouden zijn gehoord, nog dienstige inlichtingen hadden kunnen verschaffen die verwerende partij ertoe hadden kunnen bewegen een andere beslissing te nemen. Hun betoog laat niet toe te besluiten dat zij een belang hebben bij de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord als onderdeel van hun rechten van verdediging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoekster en haar minderjarige zoon verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoekster en haar minderjarige zoon zich naar Georgië dienen te begeven, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat zij "door de zeer lange duurtijd dat zij Georgië hebben verlaten, meer dan 6 jaar geleden, vervreemd geraakt (zijn) van hun land van herkomst", en dat zij geen huisvesting of inkomen hebben in Georgië, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing hun leven in gevaar brengt of hen in een situatie brengt waarbij zij een reëel risico lopen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekende partijen hebben van een dergelijk risico overigens ook geen gewag gemaakt in het kader van de door hen ingediende verzoeken om internationale bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoekende partijen met hun minderjarige zoon een gezin vormen.

Dit neemt niet weg dat verzoekster en haar zoon nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een

gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoekende partijen in het gedrang komt nu zij allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders die voor hen zorgen. Dit impliceert dat wanneer deze ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, deze ouders zich hierbij dienen te laten vergezellen door de jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden door op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van het minderjarige kind te vermelden en uitdrukkelijk te motiveren dat de gezinskern behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. De bestreden beslissing maakt het verzoekende partijen en hun kind bijgevolg niet onmogelijk om verder samen te leven.

Ook het loutere feit dat hun zoon momenteel school loopt in de tweede kleuterklas en contacten zou hebben in België laat als zodanig niet toe te besluiten dat enig aspect van het privéleven van verzoekende partijen dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt geraakt. Zo al zou moeten worden verondersteld dat hun zoon bepaalde banden met personen in België heeft ontwikkeld die van die aard en intensiteit zijn dat eventueel zou kunnen worden aangenomen dat deze deel uitmaken van een beschermd aspect van zijn privéleven, wat *in casu* niet *in concreto* wordt aangetoond, dan blijkt in ieder geval niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze banden niet kunnen worden verdergezet vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog terecht op gewezen dat *“de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering”*. Door er louter op te wijzen dat hun kind naar school gaat, zonder *in concreto* aan te tonen dat hun kind in Georgië niet naar school kan gaan, doen verzoekende partijen aan deze vaststelling geen afbreuk. Aldus maken zij niet aannemelijk dat hun kind in Georgië geen onderwijs, in de zin van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, kan genieten.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd in zoverre zij willen aangeven dat verwerende partij – die zoals reeds gesteld een groot gewicht heeft gegeven aan de vereiste om de gezinseenheid tussen de ouders en de minderjarige kinderen te bestendigen – naliet om, zoals in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag is bepaald, de nodige aandacht te besteden aan de belangen van de minderjarige kinderen. Door te stellen dat hun kind *“volledig afhankelijk (is) van zijn ouders”* bevestigen zij in feite dat een verder samenleven van hun kind met de ouders van primordiaal belang is, wat ook door verwerende partij wordt nagestreefd door het kind te vermelden op het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van verzoekster werd getroffen en door ook aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partijen verbleven tijdelijk in België (en Frankrijk) tijdens de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming, doch zijn net als hun zoon van Georgische nationaliteit. Zij laten gelden dat hun zoon kwetsbaar is en menen dat de bestreden beslissing als gevolg heeft *“dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject en de medische begeleiding die zij verkrijgen niet kan worden verdergezet”*. Zij tonen evenwel niet aan dat hun zoon schade zou lijden doordat hij zich samen met hen naar hun land van nationaliteit dient te begeven. Voorts blijkt nergens uit dat de zoon van verzoekende partijen in België een welbepaald opvoedingstraject volgt of medische begeleiding verkrijgt en tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet aan dat het opvoedingstraject of de begeleiding die vereist zou zijn niet kan worden verdergezet in Georgië.

Er kan ook niet worden aangenomen dat een verderzetting van een onwettig verblijf in België tot gevolg heeft dat het kind van verzoekende partijen geniet van de *“stabiliteit en continuïteit”* die is vereist voor een *“optimale ontwikkeling van een (jong) kind”*. De verwijzing naar allerhande studies waarin wordt gewezen op de kwetsbaarheid van kinderen van asielzoekers laat hier niet anders over denken. Het betoog van verzoekende partijen dat hun kind in België naar school gaat in een vertrouwde omgeving en contacten heeft laat immers toe vast te stellen dat dit kind zich gemakkelijk kon aanpassen aan het leven in België, een voor hem, bij aankomst, vreemd land. Op basis van de door verzoekende partijen verstrekte uiteenzetting kan bijgevolg niet worden aangenomen dat het kind problemen zou hebben om zich, na een verhuis, verder te ontwikkelen in het land waarvan hij en zijn ouders de nationaliteit hebben.

De beschouwingen van verzoekende partijen geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3, 6, 28 of 29 van het Kinderrechtenverdrag – bepalingen die bovendien geen directe werking hebben (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) – blijkt evenmin.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat het in het belang van het kind is *“om bij de ouders te blijven”*, dat verzoekster, haar echtgenoot – verzoeker *in casu* – en hun minderjarig kind *“allen het voorwerp uit(maken)”* van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat *“de gezinskern behouden (blijft)”*, en dat verzoekster *“verklaart medische problemen te hebben”*, maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“geen bewijzen of medische attesten aan(brengt) die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen”* en het administratief dossier geen *“aanvraag 9ter”* bevat.

Voor zover verzoekende partijen beweren dat niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkennen zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de appreciatie door verwerende partij van hun *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 3.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoekende partijen hun argumentatie enkel ontwikkelen in het licht van hun gezins- en privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht het privéleven dat verzoekende partijen in België zouden hebben opgebouwd verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN